

Ma már nem jutok el a Krimbe

[Látó, 2012. október]

Ma már nem jutok el a Krimbe.
Pedig a kikötőben nekem lobognak a zászlók.
Állok a konstancai Kaszinó előtt,
és sehol egy sirály, sehol egy vitorlás,
az éttermekben hiába is kísérleteznél,
esélyed sincs, hogy rendes halat találj,
de bal felől, a hétköznapi strandon,
még emelkednek a színes, hétköznapi labdák,
a férfiak, nők, kislányok és kislányok elkeverednek,
ahogy odabben a Kaszinóban keverednek a kártyalapok.

A szerepeket valaki kiosztotta megint.
Ha az Ovidius térről indulsz a Kaszinó felé,
az egyedüli tengeri lény, amit elfogyaszthatsz,
ismét csak a cápa. A cápauszony.
Nincs esély arra, hogy ártatlan, szelíd delfinekből,
vagy szomorú tekintetű fókákból lakmározz,
mint a kikötőváros lakóinak ősei.

Mert a város lakói, és itt nem a patkányokra,
nem is a kóbor kutyákra és a még náluk is
megveszekedettebb kóbor macskákra gondolok,
hanem azokra az emberi lényekre,
akik a tömbháznegyedekben laknak,
és ugyanazt az úszógumit tartják a fürdőszoba ajtaja mellett,
mint húsz évvel ezelőtt, csak időközben felnőttek,
gyermekük születtek, és a nagyszülők
még idejében távoztak a temető hullámmó hantjain –

egyszóval a kikötő közelében lakó emberi lények
már nem fogyasztanak halat,
inkább erdélyi stílusban készült töltött káposztát zabálnak,
és a fiatalabbak a spagetti hosszú Ariadné-fonalát
szívják be hihetetlen lelkesedéssel.

Az egyik konstancai minaret tornyából,
ha a délutáni szél is megindul, látni lehet a Kígyók szigetét.
Az egyik tízemeletes tömbházból,
délután három és negyed hat között,
tisztán látni a Gibraltár-szorost, sőt,
de csak egészen kivételes alkalmakkor,
általában a húsvét és pünkösd közötti nyugodt délutánokon,
amikor még csak sejteni lehet az eljövendő kánikulákat,
igen, olyankor tisztán látszik Ceylon szigete.

De a Krim, az egyetlen félsziget,
amely örökre az enyém lett,
nem pillantható meg a legmagasabb
épületek tornyaiból sem. Nem és nem.

És az a hajó, amire várok, csak lassan,
egészen lassan jut el a szárazdokkból
a kereskedelmi kikötő mólói közé,
hogy felvegye a múlt század elejének gyarmatárait,
a nyolcvanas évek monokinis lábnyomát,
és amikor a kapitány Odüsszeusz kalapját fejébe nyomva búcsút int,
akkor érhessek én is a fedélzetre végre,
ahol senki sem kérdez, és senki sem felel.
A Krimbe ma már nem juthatok el.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Karácsonyi Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat